

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΥ

Διήγημα.

Ψυχράν τινα ἡμέραν, περὶ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1879, — διηγείται ρωσὸς τις ἀξιωματικός, — ἐγώ, ὁ Ἀλέξιος Πλετνέφ, ὑπολοχαγὸς τοῦ Τάγματος τῶν ἐπίπλων φρουρῶν τῆς Αὐτοκρατείας, παρεδιδόμην εἰς τὰς χεῖρας γνωστοῦ κουρέως τῆς Πετροπόλεως, τοῦ Δελερῆ, μετὰ δυσαρρεσκείας διατάξας αὐτὸν νὰ μου ἀφαιρέσῃ τὸν μύστακα, τὸν προσφιλῆ καὶ χαϊδευμένον μου μύστακα... Ἀλλὰ φεῖ! δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπὶς σωτηρίας. Ἡ κακὴ μου τύχη ἠθέλησε νὰ στοιχηματίσω μὲ τὴν ὠραίαν καὶ πονηρὰν ἐξαδέλφην μου Βέραν Ο*, νὰ χάσω τὸ στοιχείμα καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῶ ἔν ἀντίτυπον τῆς φωτογραφίας μου μὲ γυναικείαν ἐνδυμασίαν... Ἐντὸς δύο λεπτῶν τῆς ὥρας ὁ μύσταξ, ὁ μετὰ τόσον κόπου καὶ φροντίδος ἀύξηθεις, ἐξηφανίσθη καὶ ἡ κόμη μου διηυθετήθη ἐπιδεξιῶς ὑπὸ τοῦ Δελερῆ, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐφόρεσε κατόπιν ἕνα ὑπερμεγέθη πῖλον, κεκοσμημένον διὰ πτηνοῦ, μὲ τὸ ράμφος ὀλινοικτον. Μὲ τὴν ἐκ μαύρου μεταξίνου ὑφάσματος ἐσθῆτά μου καὶ τὸ βελούδινον ἐπανωφόριον, θὰ μ' ἐξελάμβανον βεβαίως ὅλοι ὡς κυρίαν νέαν καὶ εὐεῖδῆ. Οὕτως ἐνδεδυμένον, ὁ Δελερῆ καὶ ὁ ὑπηρετῆς μου μ' ἐβόηθησαν νὰ κατέλθω καὶ νὰ αναβῶ εἰς τὴν ἀμαξάν μου, διὰ τῆς ὁποίας διηυθύνθη τυχέως εἰς τὸ φωτογραφεῖον τοῦ Λεβίτσκη, κρυπτόμενος καθ' ὁδὸν ὅσον ἠδυνάμην εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀχήματος, διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶ.

Ἦρχισα νάνέρχωμαι βραδέως τὴν κλίμακα τοῦ φωτογραφείου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο εἰς τὴν δευτέραν ὀροφὴν τῆς οἰκίας. Αἶφνης, ἐν ᾧ μόλις τὸ ἔν τέταρτον τοῦ δρόμου μου εἶχα διανύσει, ἤκουσα θύραν ἀνοιγομένην ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἀναβλέψας, ἀνεγνώρισα μετὰ φρίκης τὸν Τσάρον, ὁ ὁποῖος κατήρχετο, κομβῶν ἐπὶ τῆς στολῆς του τὸν μακρὸν του στρατιωτικὸν μανδύαν.

Ἦμην δεκαενέα ἐτῶν καὶ ἕκαμα ὅτι θὰ ἕκαμνον βέβαια καὶ πολλοὶ μεγαλύτεροί μου, ἂν εὐρίσκοντο εἰς τὴν θέσιν μου: δηλαδὴ τὰ ἔχασα. Καὶ ἀντὶ νὰ μείνω ἀπλῶς ἐκεῖ ποῦ εὐρισκόμην καὶ νὰ ὑποκλιθῶ ὅταν θὰ διέβαινεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐποποθετήθην ὡς ἐν παρατάξει, μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πῖλου. Ὁ Αὐτοκράτωρ ὑπερμέτρως ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ στρατιωτικοῦ τούτου χαιρετισμοῦ, ἐκ μέρους κυρίας νέας καὶ καλοενδεδυμένης, κατῆλθε τὰς βαθμίδας καὶ σταματήσας ἀπέναντί μου, μὲ παρετήρησεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐπὶ ἡμισὺ λεπτὸν τῆς ὥρας.

«Τί τρόπος εἶν' αὐτός;» μὲ ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους. «Ποῖος εἶσαι;

— Ἀλέξιος Πλετνέφ, ὑπολοχαγὸς τῶν ἐπίπλων φρουρῶν τῆς Αὐτοκρατείας, Μεγαλειότατε!» ὑπέλαβον ἐγὼ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ.

«Καὶ τί σημαίνει ὁ μετεμφισμὸς αὐ-

τός;» ἠρώτησε πάλιν μετ' αὐστηρότητος.

«Ἄς εὐαρεσθηθῇ ἡ Μεγαλειότης σου νὰ με ἀκούσῃ. Ἐγώ εἶχα ἕνα στοιχείμα ποῦ εἶχα βάλει μὲ τὴν ἐξαδέλφην μου Βέραν Ο*, διὰ τοῦ ὁποῖου ὑποχρεοῦμαι νὰ φωτογραφηθῶ ἐνδεδυμένος γυναικεία φορέματα.»

Πρὶν τελειώσω τὴν ὀμιλίαν μου, τὸ συνοφρύωμα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Τσάρου διεδέχθη τὸ περίφημον καὶ γλυκὺ ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ὅσοι τὸ εἶδον δὲν εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ το λησμονήσουν.

«Καλὰ, πῆγαινε νὰ φωτογραφηθῆς σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν σου καὶ κατόπι νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ τάγματός σου ἐνδεδυμένος καθὼς εἶσαι καὶ νὰ τῷ εἰπῆς ὅτι ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ ἀναφερθῆς σὺ ὁ ἴδιος πρὸς αὐτόν.»

Καὶ τοῦτο εἰπὼν, κατῆλθε τὴν κλίμακα. Τετέλεσται! τὸ στρατιωτικὸν μου στάδιον κατεστράφη διὰ παντός. Ἄ, πόσον ἀκριβὰ μοῦ ἐστοίχιζεν ἡ φωτογράφησίς μου ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐν τούτοις, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Λεβίτσκη, ἐπέτυχε πληρέστατα. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ἔκρουα τὸν κώδωνα τῆς θύρας τοῦ στρατηγοῦ βαρῶνου Χιοχάουζ, ὁ ὑπηρετῆς, ὁ ὁποῖος ἠνοιξε τὴν θύραν, μὲ ἠρώτησε μετὰ σεβασμοῦ;

«Τί ὄνομα νὰ ἀναγγεῖλω, δεσποινίς;

— Βρὲ βλάκα, δὲν μὲ γνωρίζεις; Ἄναγγεῖλε τὸν ὑπολοχαγὸν Ἀλέξιον Πλετνέφ!»

Ὁ ἄνθρωπος μὲ ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον μετ' ἐκπλήξεως καὶ μετὰ τοῦτο, σκεπάσας μὲ τὸ μανδύγιόν του τὸ ἄσχημον αὐτοῦ στόμα, διὰ νὰ προλάβῃ τὴν ἐκρηξίν τοῦ γέλωτός του, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ στρατηγοῦ καὶ μὲ ἀνήγγειλεν.

Ἦκουσα τὴν ἀπάντησιν τοῦ στρατηγοῦ: «Πῆς εἰς τὸν κ. Πλετνέφ νὰ εἰσέλθῃ!» Εἰσῆλθον, ὁ δὲ στρατηγός, χωρὶς νὰ ἐγειρῇ ἐπ' ἐμοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ παρεκάλεσε νὰ καθίσω ἕως οὗ ἤθελε τελειώσῃ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραφε. Ἐκάθησα πραγματικῶς καὶ περιέμεινα. Τέλος ὁ στρατηγὸς ἀπέθεσε τὸν κάλαμον καὶ ἤγειρε πρὸς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς.

«ὦ, σὰς ζητῶ μυριάκις συγγνώμην, Κυρία, ἐφώνησεν ἐγερθεῖς, διότι σὰς ἕκαμα νὰ περιμένετε. Ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ ὑπηρετῆς μοῦ εἶπεν πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς μου ἐζήτηε νὰ μὲ ἴδῃ.

Ἦγέρθην, ἔλαβα πάλιν τὴν στάσιν — δὲν ἤμποροῦσα νὰ κάμω ἀλλέως, — τὴν ὁποίαν πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχα λάβει εἰς τὴν κλίμακα τοῦ φωτογραφείου καὶ ἀνυψώσας τὴν δεξιὰν μέχρι τοῦ πῖλου μὲ τὸ πτηνόν, ἐχαίρετῆσα στρατιωτικῶς.

«Ἐξοχώτατε, εἶμαι ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματός σας. Ἐξ αἰτίας ἐνός στοιχήματος, ἔπρεπε νὰ ὑπάγω νὰ φωτογραφηθῶ μὲ τοιαύτην ἐνδυμασίαν καὶ εἰς τὸν δρόμον μου ἀπῆντησα τὴν Α. Μ. τὸν Αὐτοκράτορα, ὁ ὁποῖος μὲ διέταξε νὰ ἔλθω καὶ νὰ ἀναφερθῶ πρὸς ὑμᾶς, χωρὶς νὰ ἀλλάξω φορέματα.

— Ἄ, ὦ! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος εἶχε τέσσαρα προσάντα πολὺ ὀλίγον

ἐνθαρρυντικὰ διὰ τὴν περίστασιν: πρῶτο ἦτο γέρον, δεύτερον ἦτο εὐαίσθητος, τρίτον εἶχε προσβληθῆ ἄλλοτε ἀπὸ ἀπληξίαν καὶ τέταρτον ἦτο πολὺ εὐσαρκος. Τί εἶπες; Τί; Ὁ αὐτοκράτωρ σὲ εἶδε; ὁ αὐτοκράτωρ;! ὦ, πάει τὸ παιδί, κατεστράφη!»

Καὶ σχεδὸν ἀποπνιγείς, ἀνετράπη ἐπὶ τῆς ἔδρας τοῦ ψιθυρίζων «Νερό... νερό...»

Φοβηθείς, ἔσπευσα πρὸς βοήθειαν τοῦ γέροντος. Ἐφώνησα, ἔκρουσα τὸν κώδωνα τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ σχοινίον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖράς μου, συγχρόνως δὲ προσεπάθησα νὰ λύσω τὸν λαίμοδέτην του. Ἐκ τῶν πρώτων προσδραχμόντων εἰς τὰς κραυγὰς μου ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ, ἡ ὁποία βλέπουσα τὸν προσφιλῆ συμβῖον σχεδὸν ἀναίσθητον εἰς τὰς ἀγκάλας μιᾶς γυναικὸς ἀγνώστου, κατελήθη ὑπὸ παραφόρου ζηλοτυπίας. Ἐπέβαλε τὰς χεῖρας ἐπ' ἐμοῦ δι' ἡκιστα ἀβροῦ τρόπου καὶ ὑβρίζουσα μὲ ὡς νὰ ἤμην ἡ ἐσχάτη τῶν γυναικῶν δι' αἰσχρῶν ἐπιθέτων, προσεπάθει νὰ μ' ἐκβάλῃ τῆς αἰθούσης.

«Ἀλλὰ σταθῆτε, βαρῶνη. Μὴν παραφέρεσθε τόσον, εἶμαι ἄνδρας!»

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ βαρῶνη προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα ὀλίγας στιγμὰς καὶ μὲ ἀνεγνώρισε. Τότε, μεθ' ὅλην τὴν σοβαρότητα τῆς περιστάσεως, κατελήθη ὑπὸ γέλωτος παρατεταμένου καὶ ἀκαθέκτου. Μετ' ὀλίγον ὁ στρατηγὸς ἐπανῆλθεν εἰς τὰς αἰσθήσεις του καὶ διατάξας μὲ νὰ μείνω ὑπὸ κράτησιν εἰς τὸ ἐστιατόριόν του, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του, ἐζώσθη τὸ ξίφος του καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ χειμερινὸν Ἀνάκτορον.

Ἐν τῷ μεταξύ, χάρις εἰς τὴν φλυαρίαν τοῦ ὑπηρετοῦ, τὸ πάθημά μου ἐκυκλοφόρησε, διεδόθη εἰς τοὺς στρατῶνας ἀστραπηδὸν καὶ μετὰ ἔν τέταρτον τῆς ὥρας ὅλοι μου οἱ συνάδελφοι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, γελῶντες καὶ καγχάζοντες. Ἀλλ' ἐγὼ ὀλίγον ἐλάμβανα μέρος εἰς τὴν εὐθυμίαν των, ἀπελπὶς καθὼς ἤμην περὶ τοῦ μέλλοντός μου. ὦ, τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν εὕρισκα καὶ πολὺ ἀστείον τὸ πρᾶγμα... Τέλος πάντων, μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ὑποχρεώθην νὰ χορεύσω μεθ' ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν κατὰ σειρὰν ὡς ντάμα, ἐπέστρεψεν ὁ στρατηγὸς καὶ μὰς ἐπληροφόρησε, διὰ τοῦ συνήθους ἀγαθοῦ αὐτοῦ τρόπου, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε λάβει τὸ πρᾶγμα ὑπὸ καλὴν ἐποψίν. Ἡ Α. Μ. διέταξε νὰ μείνω ὑπὸ κράτησιν μόνον δύο ἡμέρας καὶ ὅταν θὰ ἐτοιμάζετο ἡ φωτογραφία μου, νὰ ὑπάγω ὁ ἴδιος εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ νὰ παρουσιάσω ἔν ἀντίτυπον εἰς τὸν Αὐτοκράτορα.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας τῷ ὄντι ἐπαρουσιάσθην. Διὰ τοῦ ἀγαθοτέρου τρόπου ὁ Αὐτοκράτωρ μοι ἐξέφρασε τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν τελείαν μου μετεμφίεσιν καὶ εὐηρεστήθη νὰ μοι ἐκφράσῃ τὴν ὑψηλὴν του εὐαρέσκειαν διὰ τὴν εἰκόνα μου, τὸ ἀντίτυπον τῆς ὁποίας, ἔλεγε, θὰ φυλάξῃ εἰς ἀνάμνησιν.

(Tit-Bits)